

ĐÀ LẠT VÀO MÙA MƯA

Say Gió.....

Đà Lạt vào mùa mưa. Đi núi nhớ mình trong rừng chút hơi mưa dầm dề u dằng hèn. Cái cảnh cao nguyên có sự biến ảo lòng khi nhìn cho Af dù đã đi đây bao nhiêu lần rồi cũng luôn phải ngỡ ngàng. Cảm giác của anh chưa bao giờ được yên. Nhớ những cây thông ngả quên trong tiếng gió thổi miết, anh bỗng lại thấy cảm giác và bỗng thấy say khi đứng với cảnh cao nguyên hoang dã và thân thu.

Ngồi giúp việc với vàng ra mắt cảnh cho Af và chào đón anh bằng một cái ôm áp thân quen nhớ những lần trước anh tới Đà Lạt.

Af đến Đà Lạt lần đầu tiên khi anh mới thi đỗ vào trường đại học Paris. Cha mẹ anh đã quyết định nghỉ học cho thành tích xuất sắc của anh bằng một chuyến du lịch cho anh. Ngay từ

Đu anh đã chú ý tới Việt Nam vì công ông nội và cha anh đu đã từng là phóng viên chiến tranh công tác ở đây. Ngày nh v n ch n g ki n cha anh ng i hàng gi xem i nh ng b c nh ch p Việt Nam. Đ c bi t là Đà Lạt. Hình nh nhà th con gà cao v i v i bên Hồ Xuân Hồ ng xanh ng t mênh mang núi r ng. Nh ng đ i thông im l ng k bên nhau... Nh ng nh ng b c nh ch p nh ng cô gái Đà Lạt v i chi c áo dài gi n d và n c i e p khác h n v i nh ng cô gái Pháp, đã khi n anh tò mò và thích thú. Af mu n t i Việt Nam, đ đ c s ng th t s o cái n i mà m i l n nh c t i cha v n luôn nói “ó đó ng i ta không say r u mà say gió”.

V y là m i tám tu i, Af m t mình xách balô sang Việt Nam. Cái c m giác l l m, c m giác ham mu n đ c tìm hi u, đ c c m nh n xâm chi m l y tâm h n anh. Khát khao đ c đi c a m t ng i tr tu i đã đ a anh t i Đà Lạt, m t thành ph t ng nh n m g n trong vòng tay núi đ i. Cái âm vang c a núi ùa vào trong gió và ch y th ng vào tâm h n chàng trai x l y. Anh m m c i và bi t r ng phía tr c con đ ng anh đi còn r t nhi u đ i u thú v c n khám phá.

Cái l n đ u tiên y, Đà Lạt đã đi vào trong anh th t nhi u. Nh ng con đ ng g p gh nh c a núi và đ i gió thông reo nh con tim đ p r n ràng g i m i tình yêu.

Trong su t nh ng ngày du l ch l n đ u ng n ng i y, trong anh v n luôn l n khu t nh ng mong mu n kì l . Mong mu n mà chính b n thân cũng không th c t nghĩa đ c . Th c ra anh đã c m nh n đ c linh h n c a Đà Lạt hay ch a?. Anh v n c m th y nh ng ph n còn khuy t thi u trong tâm h n mình khi n i đây. C m th y tâm h n mình th t s v n ch a ch m đ c vào m nh đ t này

Đ ng nh ...

Nh ng ngày tháng tám. Đà Lạt m s ng p mình trong cái l nh m ng manh c a đ t tr i. Nh ng c n m a có th p t i nô đùa cùng gió b t c khi nào . Có l b i v y mà m nh đ t này con ng i g n bó v i gió, m a, n ng t a nh duyên ph n. V n là n ng đó mà c m giác n ng cũng t, r i s l i ch c khóc ngay. Bu i sáng, b u tr i trong xanh và ng p gió, Af khoác balô đi. Anh c a ngày hôm đó tr m t và vu v . Anh m t mình lang thang trên đ i m ng m c bu i sáng cho t i khi m t l . Đà Lạt, cu c s ng ch m. Ngay c con ng i nói c i cũng ch m. Hay h s núi s t nh gi c. H s c i nói to s làm v cái h i s ng huy n o n i đây. Anh ng n ng nghĩ mãi mà không bi t tr i đã l t ph t m a. M a thì th m nh v v nh ng cây thông đang ch đ i. B c chân vào hiên m t ngôi nhà đ trú m a ch t tâm h n anh b sao tr n b i nh ng thanh âm tr m tr m. Cái ti ng tr m tr m quen thu c y. Cái gì đó nh khóc, nh c i, có lúc reo m ng, có khi là nhút nhát, dè d t, tr n tránh... Ti ng c a chuông gió tr m đ c, có ph i không?.

Anh đã từng mơ hồ nghĩ tới nó khi nghe cha kể chuyện ngày bé. Và bây giờ thì nó thật rõ ràng, chi chít chuông gió đong đong treo trên cửa ngõ nhà xinh đẹp này. Nó thì thầm thì thầm. Phải rồi, cha đã từng nói, chính những tiếng thì thầm của chuông gió mới kêu. Vì gió chính là linh hồn của chuông gió. Và chuông gió chính là chính yên bình thì thầm của tâm hồn mình.

“Đà Lạt Xứ Quán - ngôi nhà của những người nghệ sĩ nước ngoài”, căn nhà đẹp đẽ làm hoàn toàn bằng gỗ. Những bé nhỏ khi nhìn thấy đi đến phòng chú ý ngay vì cái nét cổ kính trầm mặc mà nó toả ra. Af ngập ngừng bước vào. Và anh thật sự bị choáng ngợp bởi cái ánh sáng lung linh huyền ảo nơi đây. Những cô gái mặc áo dài đang ngồi trên những chiếc ghế cách xa nhau và đặt trên bàn là những chiếc khung rất to (sau này anh mới biết đó là khung thêu). Ở nơi này, không ai nhìn ai. Những cô gái này như đi trong một thế giới khác. Linh hồn của họ chỉ mê đắm trong những bức tranh treo trên tường. Anh nhận ra đây là tranh thêu trên lụa, một trong những nét đẹp nghệ thuật kì diệu của Việt Nam mà anh đã biết qua internet. Những người trẻ của những bức tranh tinh xảo trên tường, Af có cảm giác như mình đang lạc bước.

- Xin lỗi. Quý khách cần chúng tôi giúp gì chăng?

Anh chợt nhìn cô gái Việt Nam đang đứng trước mặt mình, giọng nói thì thầm anh chợt chú ý, những anh vẫn cảm nhận được cái tinh khiết dù người rất riêng của người dân Việt nơi đây. Nó chợt khiến cô làm anh nghĩ tới những cô gái cao nguyên bất tận ngàn này. Một nét đẹp thì thầm ra là xã giao đó mà sao gần gũi, đẹp thì thầm đến vậy. Những ánh mắt cô xa xôi quá.

- Thưa ông...

- À, vâng. Tôi muốn nhờ cô giúp tôi hiểu rõ hơn về nơi này. Và có vẻ nghệ thuật thêu trên lụa của các cô nữa. Af nói với cô bằng một nét cười thì thầm hóm hóm và quyên rũ như những chàng trai Pháp vẫn hay làm thế.

Cô gái Việt có vẻ hơi ngỡ ngàng. Cái người người của những người con gái Việt Nam. Những cô vì cảm tình với ánh nhìn dịu dàng của anh hay cũng có khi là vì công việc mà cô đứng ý. Căn nhà bé nhỏ những phòng với những công đồ khác nhau của công việc. Họ đã tạo được tính chuyên nghiệp nghệ thuật khá cao đẹp và chi, Af thật nghĩ như vậy. Anh thật sự bị chinh phục bởi những nét thêu tinh xảo và tỉ mỉ của những người nghệ nhân. Đứng mình trong không gian thâm trầm của cửa sổ, anh nhận ra cái mà anh vẫn cảm thấy thì thầm trong tâm hồn mình.

Nhưng con ngốc ở đây, họ đã dồn tất cả tâm hồn mình cho những tình yêu như bé mong manh, những ghép chúng lại với nhau rồi, là linh hồn của Đà Lạt đã được dựng nên bởi biết bao tình yêu của con người nơi đây.

- Cô biết thêm chi?

- Vâng. Tôi đã học thêm tí nữa. Vì cha mẹ tôi đều đã là những nghệ nhân. Họ đã sinh ra và sống cùng cuộc đời mình với môn nghệ thuật Đà Lạt và linh hồn Đà Lạt.

- Linh hồn Đà Lạt?

- Vâng. Ông có nhìn thấy chiếc chuông gió ngoài kia không?. Đó chính là nơi đón gió và kết tinh tình yêu của tất cả những con người nơi đây. Tôi cũng như tất cả những người Đà Lạt ở đây, đã sống giữa một vùng đất gió xôn xang.

Af im lặng nhìn cô gái. Cô còn trẻ quá. Có lẽ cũng chập chững tuổi anh. Nhưng trong cô có điều gì đó khiến anh muốn nhìn mãi. Nhìn vào tận sâu tâm hồn cô. Chạm vào điều kì diệu đó. Đó chính là hồn và tình yêu.

- Thực ra lúc đầu tôi cũng không hiểu về những cơn gió nơi đây. Những cơn mưa là người đã khiến tôi quên bó và hiểu nó hơn. Mẹ là nghệ nhân giỏi nhất ở đây. Tôi nghĩ có lẽ bởi vì bà đã nắm được tâm hồn của gió cao nguyên Đà Lạt.

Cả hai người chỉ im lặng lặng nghe. Im lặng trong tâm hồn của gió. Và bên những The moon represents my heart với tiếng saxophone kêu kì diệu.

Cuộc gặp gỡ với người con gái này đã đem lại rất nhiều xôn xang cho tâm hồn Af. Anh muốn gặp cô. Muốn được nghe cô nói về Đà Lạt, về con người và về những bức tranh...

Hồng ng c nhìn vào t gi y l i nh n tr c m t mà c i vu v “Tôi có th g p em l n th hai không?”. Nh ng t ng ti ng Vi t đ c vi t ch p cho ng, c ng đ . Nh ng ng i con trai y cũng đã làm cô ph i nghĩ ng i nhi u. Anh có nét c i hóm h nh và duyên dáng. Anh t tin và am hi u v nghệ thu t. Và đôi m t anh thân quen nh m t ng i... Nh ng cô v n đ n đo không bi t có nên nh n l i m i g p nhau c a anh. Có nên không?. Cha m cô cũng t ng có m t ng i b n Pháp r t thân. Chính ông đã là cha đ đ u cho cô. Nh ng cũng m i l m năm r i c nhà cô không g p ông, cũng không có m y tin t c v ông. G p ng i con trai này, cô th y anh ta gi ng ông đ n l . B t c i vì suy nghĩ non n t c a mình, “làm sao có s trùng h p đ n nh th ”, m cô nói v y khi nghe cô k chuy n. Nh ng cha m cô v n mu n cô m i anh chàng ng i Pháp đ n ăn c m vào ngày ch nh t.

Ch nh t. Đà Lạt n ng. M t màu n ng xanh c a cao nguyên thông ngút ngàn. N ng c a nh ng đôi tình nhân bên nhau. Đ m say trong cái duyên đất tr i Đà Lạt. Và tâm h n Af là c m t ni m háo h c say s a. Căn nhà c a H ng nh và m áp, n m ngay bên c nh Đà Lạt X.Q. B a c m Vi t Nammà sau này anh còn đ c ăn r t nhi u l n n a nh ng Af không bao gi có th quên đ c l n đ u tiên này. M c a H ng đ p. Đ p m t nét đ p u bu n c a ng i Đà Lạt. L th t g n năm m i tu i mà bà v n có gi ng nói trong tr o nh v y. Dù không hi u đ c nh ng gì bà nói nh ng nghe gi ng nói đó, Af v n c m th y h nh phúc. Và đ ng nh anh đang run r y, th y m t mình cay xè khi nhìn b c nh ch p cha anh cùng v i gia đình H ng, mà anh cũng đ c nhìn trong t p nh v Vi t Nam c a cha anh nhà. Anh khóc th t. Anh đã c m nh n đ c đ i u mà m y ngày tr c anh còn quá m h . Đà Lạt là linh h n c a h , cũng gi ng nh anh yêu Pari đ n cháy khát tâm h n. Đà Lạt đ p, có l b i tình yêu quá l n c a nh ng con ng i n i đây. Ngay giâu phút này, anh nghĩ đ n cha c a mình. Anh hi u cha cũng đã yêu Đà Lạt đ n th nào. Đ n bây gi , anh c m th y tâm h n mình th t s đã ch m vào m nh đ t này. C m nh n đ c tình yêu th t s . Tình yêu b t đ u t ni m đ i u gi n đ chân thành c a đ t và ng i. Tình yêu c a anh v i Đà Lạt cũng đ c t o ra tình c nh duyên ph n. Nh đã giao c m thân thi t t r t lâu.

Câu chuy n c a cha anh là câu chuy n kì di u v m t phóng viên Pháp và đôi v ch ng Vi t Nam.

Nh ng gì ng i đàn ông này k th t s làm Af tin r ng, chi n tranh đã t n t i, nh ng nó ch a bao gi làm m t đ nh ng tâm h n đ p. Nh ng con ng i hai chi n tuy n khác nhau v n có th tr thành nh ng tri k c a nhau. H đã có nh ng đêm cùng nhau ng i say s a đ c m t bài th . K cho nhau nghe v đ p c a n c Pháp cũng nh Vi t nam. Tr i qua c nh ng l n th ng tích. Có c máu. C nh ng l i đe do . Nh ng h đã bên nhau b ng t m chân tình c a con ng i. Nh có cha Af cùng nh ng bài vi t c a ông mà ng i Pháp cũng nh nhi u ng i trên th gi i này đ c nhìn th y tâm h n Vi t Nam. Và nh ng ng i đang ng i tr c m t Af đây, mà cha anh đã tìm đ c n i ch t ch a tình yêu th t s . Cũng gi ng nh anh bây gi .

Bà và cô em này cũng giống như một câu chuyện về duyên phận, cho những người và niềm tin vào nó. Họ xa nhau, nhưng họ vẫn luôn tin vào những cuộc sắp xếp của nhân duyên, đợi rồi họ tìm thấy nhau. Đợi rồi khóc, cười trong những niềm vui, bất ngờ và ngọt ngào.

- Mẹ, anh ấy vẫn còn cho chúng ta một bức thư. Anh ấy sống ở Pháp hôm nay.
“Hãy nói và hai bác thân mến!

Ngày ngày bên nhau rồi cũng phải biệt ly. Những người em và bác vẫn hay nói “Chỉ cần tin rằng sẽ gặp nhau thì dù bao lâu cũng sẽ gặp lại”. Mẹ và người đã giữ niềm tin ấy trong mình biệt bao nhiêu lâu rồi vậy. Và bây giờ thì lại là cháu. Cháu sẽ gặp trở lại niềm tin ấy khi trở về Pháp. Nhớ đến như cháu sẽ đưa cha mẹ cháu sang để gặp lại những người bạn tâm giao của họ. Cháu gọi tên người nhà chiếc chuông gió này (cháu đã nhớ một người làm chuông gió để ý cho rồi thì làm lấy). Chỉ có ở nơi đây, để mà say với những cơn gió, thì chiếc chuông gió này mới được bình yên. Khi nào quay trở lại cháu xin nhớ lại nó. Hôm khi đó nó đã chờ đợi gió”

Và Af đã mang trong mình một tình yêu không đi suốt bao nhiêu năm nay. Đợi quay trở lại. Quay trở lại để được say gió...

Phong Linh

3/09/2009